

Щомъ ставъ това Янка сято повърна като вървеше и размыслеше неприятното и скърбното си положение.

И наистинж щот имаше да каже на майкж си, п какъ да ѝ прости тѣя, като бѣ прѣстъпила безусловный и заржкы? А щотъ другж странж, какъ можаше да се покори на такъвызъ заповѣди? Какъ да каже на този злочестенъ равенцъ, който може и умираше, какъ да му каже: «Стави и остави тѣзи къщъ, въ койкто не рачатъ вече да ти пригодатъ за нищо?»

Янка прѣпочиташе по-добрѣ да прѣзрѣ майчинтъ сивгитвъ а да прѣтърпи неправедный и глѣчкы нежелд да се съобрази съ тѣзи строгы заповѣди.

Между тона прѣдъ и въ излѣзъ на талонята, вѣззе наново въ нискатж стѣпъ за да види, да не бѣ да ся е пробудилъ икакъ господжъ до Трамблентъ.

Раулъ еще спеше. Заше маренытъ косы на главжтж му бѣхж покрыли челога му и тѣи показувахж еще по-яснж комай женскатж бѣлнжж на кожжтж му.

Скълменытъ му вѣжды и шръвнѣто на устнытъ му показувахж болзни траши яко и да спеше той.

Ный вече знасмъ че Раулъ бѣше хубовецъ. На този часъ въ хубостжтж му прѣгледаше нещотъ гожкозъ патетическо, щото чувствително женско сърдце неможаше много да противустоя при гледанѣто му.

Янка го гледа дълго врѣме. Когато ся върнж при майкж си радваше ся въ нѣзнанѣто си като мыслеше щот имаше да си истегли отъ нежъ поради толкозъ бѣддытъ и хубавець момъкъ.

Почти всякога, о, Евини дъщери, усърдната ви приверженость води къмъ любовтъ!

— Е, отидохъ ли си? попыта живо болната щомъ Янка вѣззе въ стѣпжтж ѝ.

— Не, майко отговоръ Янка съ твърдость.